

ПОКРОВИТЕЉИ ИЗДАЊА:
МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ,
НАУКЕ И
ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И
ОПШТИНА КОВИН

Издавач

Дани ћирилице Баваниште

За издавача

Вера Секулић

Уредници

Вера Секулић

Милица Живковић

Рецензенти

академик Видојко Јовић

др Рајка Уљмански

Сарадници

др Миодраг Матицки

Љиљана Симић

Лектор

Др Рајка Уљмански

Технички секретар

Оливера Шура

Божана Ерић

Корице

Драгица Биљић

Фотографије

Дејан Симијонович

Тираж 3000

имејл danicirilice@gmail.com

Штампа „Графос“ Баваниште

Баваниште, 2020.

Дани ћирилице
Баваниште, 2020.

**З Б О Р Н И К
ДЕЧЈИХ РАДОВА**

**ТЕМА:
ЉУБАВ**

**Ову књигу с љубављу посвећујемо поштованом
сараднику и пријатељу др Миодрагу Матицком**

Само се љубав дељењем множи.

ЉУБАВ – ВЕЧИТА ТЕМА

Од самог рођења прати нас љубав. Разуме се, на почетку и не знамо шта је то. Одрастањем наша сазнања постају све већа и откривамо колико нам је љубав важна – од родитеља, родбине и других људи из окружења, али и ми другима љубав узвраћамо. Школске године доносе нам и прве симпатије и љубави. Али нису све љубави оствариве, па се појављују и разочарања. Када прегурамо младалачке љубави, схватимо да неке љубави, нарочито према родитељима, браћи и сестрама, остају непромењене и на њих можемо увек да рачунамо.

У нашем животу важно место заузимају и љубав према завичају, отаџбини, природи, биљкама и животињама, књизи, читању, уметности, знању, спорту, путовањима, аутомобилима, рачунарима, мобилним телефонима, итд. На планети Земљи

има одвећ много ствари којима се може поклонити љубав.

Љубав има и своју супротност – мржњу. О њој не вреди говорити, јер то није лепа особина људског рода.

О љубави је невероватно много писано – читава библиотека. Ево неких мудрих изрека од великих мислилаца: „Нема помоћи за љубав, сем волети више“ (Лав Толстој, велики руски писац); „Љубав је бољи учитељ него дужност“ (Алберт Ајнштајн, чувени физичар); „Велика срца воле, мала траже да буду вољена“ (Рабиндранат Тагор, индијски песник), „Љубав су простор и време мерени срцем“ (Марсел Пруст, француски књижевник); „Ни виши степен интелигенције ни знање ни машта не чине генија. Љубав, љубав, љубав то је душа генија“ (Волфганг Моцарт, чувени аустријски композитор).

А онда једног дана ви постајете родитељи и све се на скоро исти начин понавља.

Најлепши је онај живот који је испуњен љубављу.

О љубави се пева и прича од почетка света, па се и свака бајка заснива на њеној магији. Није чудо, али чини чуда – поручују млади аутори из Србије, а и они из дијаспоре. Пишу и певају искрено и надахнуто, поручују да је љубав свуда око нас, да нас храни и да нам даје крила да летимо кроз живот. Она исијава чисту и мироточиву енергију и без ње би човек био празна љуштура, а живот не би имао смисла. За неке ученике она је дрхтава носталгична мелодија јер је проналазе у људским гласовима, али и у другим звуковима, у смеху, песми, вриску, па и јецају, у хујању ветра, шуштању лишћа, ромору кишних капи. Може бити велика и снажна, али и крхка и ломљива као стакло. Зна да заблиста, али и да „избледи као стара фотографија“, зачас да нестане „као мало дугме са капута“. Она се не купује и не продаје – љубав се за љубав даје.

Љубав је загонетна енергија за којом чезнемо, тражимо је, а она се скрива, јуримо, а она бежи, измиче се; вртимо се у кругу и, кад мислимо да је нестала – она ухвати нас. Дакле, може за трен да нестане, али се поново рађа.

Дељењем се умножава, и што је више поклањамо, више је и осећамо, више је имамо и поново делимо – тврде млади ствараоци. А они знају да воле. Пишу о породици, о свом народу, ћирилици, Косовском боју, цару Лазару, Тесли...

Љубав осећају у загрљају најближих, у мирисима бакиних колача, и цвећа у маминој башти, али и у сузама и зноју својих најближих. Љубав је и кад мама пољуби за лаку ноћ и кад тата купи књигу у књижари, љубав је волети мрак, месечину, ноћ, зору, сваки нови дан, али љубав је и брига за друге, нарочито сада у доба короне (што показују аплаузи за медицинаре), брига за цео свет и опстанак планете.

Љубав даје моћ и мотивише на добра дела јер је „река којом плови животна ведрина“ и „накит који има вечни сјај“.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

**Миа Ранђеловић, ученица I₄ ОШ „Гаврило
Принцип“, Земун, прва награда**

Шта је то љубав

Да ли је љубав када ме мама пољуби за лаку ноћ?
Је ли то љубав када ми тата купи занимљиву
књигу у књижари?

Да ли је љубав када журиш да стигнеш у моју
учионицу првог четири разреда рано ујутру?

Када моја тетка Гага дође код нас, волимо да
правимо фигуре од разнобојног папира. Да ли је
то љубав?

Да ли је љубав када се мама и тата држе за руке
док ходају заједно?

Изгледа да је све ово љубав и још много, много
тога више.

**Ива Младеновић, ученица П₂ ОШ „Љупче
Шпанац“, Бела Паланка, прва награда**

Љубав је сунце, море, трава...
Љубав је небо, река Сава...
Љубав су птице, животиње, људи...
Љубав је кад те пролеће буди!

Када те у школи учитељица чека,
Испод књиге тајна порука нека...
И брат и сестра, тетке, стрине,
Дубока мора, небеске висине.

Једино се љубав деобом множи,
И да нисам у твојој кожи,
Њени су закони најстрожи!
Правила има, мораш их знати!
Љубав за љубав се увек врати!

**Сергеј Јовић, ученик IV₂ ОШ „Стефан
Немања“, Ниш, друга награда**

Љубав је најнежније осећање које вам испуни цело срце. Љубав према породици, свом народу, према свом писму на коме смо прочитали прву реч, према месту где смо рођени и направили први корак – то је љубав за коју се треба борити.

Љубав? То ме подсећа на кнеза Лазара. Вероватно се питате зашто. Зар мислите да је он у бој ишао без љубави? Борио се против Турака зато што је волео свој народ. Да би могла љубав да се шири - љубав према Србији, према ћирилици. Љубав је давање. То је носио у срцу. Сваки топот коња и сваки откуцај срца је значио много. Кнеза Лазара ништа није спречило да воли и жели слободу. А слобода се пише ћирилицом. И љубав исто. Ми данас ходамо по овој земљи, а ту су се некад борили храбри витезови да бисмо кренули њиховим стопама.

Лазар је дао своје срце за будуће љубави. И ја данас волим да размишљам о томе и удубим се у ћирилицу. Како год да стоје та слова, биће моја љубав. Ћирилица је мени све, као члан породице. Та слова што их пишући кривим и савијам, увек ме подсећају на слободну дечју игру. Слово м личи на мој дом. Слово љ ме својим тобоганом увек спусти до секиног срца кад с љубављу поделим с њом чоколаду. Б ме повезе као брод до маште. Та љубав према ћирилици је неизмерна. Мислим да и ћирилица дише и да и она воли. Да ли сам у праву?

Љубав се не учи и не проналази, она нам се рађа у души. Лазар је љубав пренео на храст, дрво које се целе године бори за своје лишће, да не падне са грана. Чува своје као што је и Лазар то чинио. И ја данас седим испод тог храста и размишљам. Са моје десне стране је Србија, а са леве стране ћирилица. Погледао сам небо и знао сам да ме кнез Лазар гледа. Чекао сам када ће се у мени пробудити тај јуначки дух. Наши славни српски витезови још живе, они су у срцу Србије. Ја вам не могу рећи до када ће се користити ћирилица, али знам да ћу је ја чувати свим срцем и пренети својој деци као нешто свето. Ми нисмо Срби без нашег писма и места у нашој домовини, где нам мајка пред спавање чита успаванке. Наше приче и успаванке не би тако миловале да нису на нашем матерњем језику.

Дека ми је причао причу о Лазару. Његова истинита прича ми је покварила машту, али је

зато пробудила љубав. Ја волим своју породицу. И Лазар ју је волео. Не могу да замислим како је то када ти је цео народ друга породица. Ћирилица живи у срцу Србије. Волео бих да се може доћи до срца, али оно је унутра, дубоко. Крије закључане све оне вредне ствари које морамо сачувати, попут ћирилице. Ћирилица је љубав, а љубав није само реч, она је магија. Посејаћу ћирилицу данас да би сутра моја деца могла да уберу њене плодове - књиге писане ћирилицом.

**Новак Пенезић, ученик П₂ ОШ „Десанка
Максимовић”, Прибој, друга награда**

Моја Србијо, најлепша на свету,
Мој српски народе, храбри и свети,
Будимо сложни, не дај да нас уништи,
црни облак што српству прети.

Време тешко, сметамо многима,
хоће да заборавимо прошлост славну,
Ми још постојимо и свуда нас има,
Нећемо дати веру православну.

На Врачару звоне Светог Саве звона,
Свештеника наших чује се пој,
Будимо сложни, не дајмо другима,
да униште љубав, народе мој.

За српски народ написали су ћирилицу,
За нас мале што учимо да пишемо,
Чувајмо нашу љубав православну,
Немојмо прошлост сад да бришемо.

**Јана Башовић, ученица III₆ ОШ „Никола
Тесла“, Раковица, трећа награда**

1. Љубав за цео свет

Треба ми неко да са мном шета,
да са мном скаче, лудује и смеје се,
треба ми неко да са мном прича,
да ми нежност пружи,
а највише да се са мном дружи.
Треба ми неко ко ће да се са мном шали,
да певамо и да за нас свет буде мали.
Желим поред себе неког ко не жели да буде ја,
јер лепота различитости увек сја.
Треба ми неко ко воли да пише
и ко лепо мирише.
Треба ми неко да ми самопоуздање да,
да каже речи охрабрења
и да испуни сва моја хтења.
Желим неког ко зна да игра,
ко воли животиње, па чак и тигра.
Треба ми неко ко гласа за љубав,
ко гласа за мир,
треба ми љубав за тебе,
љубав за мене, љубав за птичји лет
и огромна љубав за цео свет!

2. Љубавна песма

Кад се Јован и Кристина воле,
уек доће до невоље.
Јован гледа утакмицу сваку,
а Кристина чува своју баку.
Јован не жели да учи,
а Кристина се труди и мучи.
Љубав је врло чудна међу њима,
чак постоји и рима.
Кад се Јован и Кристина воле,
њихова љубав цвета без обзира на невоље.

**Нађа Пајкић, ученица IV₅ ОШ „Никола
Тесла“, Београд, трећа награда**

Љубав је посебан осећај
Који топлину даје,
Кад ти образи црвене,
А очи се као свици сјаје.

Кад ти лептирићи
У стомаку лете,
То значи да љубав
своје клупко плете.

Кад одсутан будеш,
Нити чујеш нити видиш,
Правиш се много важан,
А у ствари се само стидиш.

Једног дана љубав и мене чека,
Вреба ме однекуд издалека.
Доћи ће кад јој се најмање надам
И учинити да мозгом не могу да владам.

**Илија Миливојевић, ученик четвртог разреда
ОШ „Стеван Јоксимовић“, Рогачица, трећа
награда**

Највећа љубав, ма ко да јеси,
она је која се теби деси.
Љубав је поглед, љубав је цвеће,
љубав је пораз када некога волиш, а он те
неће.
Љубав је другарска рука у руци, љубав је
машта,
када постоји љубав, грешка се опрашта.
Снагу ти даје, љубав те храни,
и Бог је тада на твојој страни.
Без ње је тужно, страшно као без воде,
чекаш да се врати када оде.
Љубав су сузе, љубав су речи,
љубав те носи, љубав те лечи.
Доноси радост, даје и снажи,
много ти даје, али и тражи.

Лана Вељковић ученица VI₃ ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток, прва награда

1.

Нешто у мени расте, нешто се рађа. У мојој души као да је пролеће процветало. Видим - нешто иза жбуна се крије. То су два плава ока која вребају моју пажњу. То је ОН! Већ дуго привлачи моју пажњу, само то још увек не зна. Вири и плава коса која се савршено слаже са модрином ока и ведрином осмеха. Бели зуби сијају на сунцу. Само не знам како сад ја да приђем и кажем оне чаробне речи. Нешто ме тера да те речи изговорим и то баш онда када у мене погледа. Сада се у мени буди нешто ново. Тајанствено. Узбудљиво. Немам реч за то стање. Све ми се скупило и побркало! Али када бих успела да изговорим чудесне две речи, све би било лакше.

У мојој глави је само ОН и нико више. Када би бар на трен отишао из мојих мисли... Било би ми лакше да смислим како да му кажем магичне речи љубави. Можда ћу заборавити на њега ако кренем на час?! Али, он има час у учионици која је тачно прекопута моје. Сад тек не знам шта да радим - да ли да признам или да ћутим...Ево га, иде ка мени. Јао, шта да радим!? Ма, сад ћу му све рећи! Не, не могу, заборавила сам и шта треба да кажем када сам га у око плаво погледала... Све ми се помутило, у глави је права гужва.

Он и даље вреба иза ћошка, станује у мојој глави и чека те чаробне речи љубави.

Девојчица сваког јутра устаје и спрема се за школу. На крају улице, у паркићу, поглед јој пада на мене, стару липу, разгранату и искривљену, срцу јој тако драгу. Откад пролази том улицом, увек је поздрављам и сваког јутра благо јој се осмехнем. Овог јутра помазила сам је својим листовима, а девојчица се осмехнула, забацила ранац на леђа и кренула ка школи.

Тог дана је добила петицу из биологије, похвалила ми се на повратку кући. Одобравајући сам затреперила својим лишћем. Моја крошња је толико велика да прави удобан хлад. Девојчица воли ту да седи и ужива. Није једина! Ја сам омиљено дрво у нашем крају. Баш ту се родила и прва прича коју је девојчица написала. Под мојом крошњом увек има инспирацију.

Али, следећег понедељка десило се нешто страшно! Дошли су људи са великом моторном тестером и секирама да исеку моје стабло. Задрхтала сам од страха, почела да плачем, а и девојчица са мном. У једном тренутку појавио се њен пас. Храбро се суочио са непријатељем и напао ногу човека са тестером, а док је бежао, преврнуо им је кантицу са горивом. Настао је општи метеж! Девојчица је све неутешније плакала, мали пас је лајао, моја крошња је шуштала, а ти

страшни људи су викали нешто о прекинутом послу, о мојој старости и претили. Девојчица их је молила да не долазе опет, да не секу њено дрво: - *Дрвеће нам даје хлад, свеж ваздух и љубав. Ова липа нас радује мирисним цветовима. Дрвеће је важно за наше здравље. Дрво није само материјал за огрев! Моја липа живи и дише баш као и ми, има душу...* Радници су гунђајући покупили своје оружје и рекли да ће се вратити сутра. Уплакана, загрлила ме око стабла, и размисљала како да ме спасе. Рано ујутро окупила је другаре, који су направили живи ланац око мене. Дошли су и њихови родитељи, и наставници, и родбина, и пси, и мачке... Одлучно смо сви чекали људе са тестером. Када су дошли, старији су их убедили да ја, иако сам стара, нећу пасти, и да треба да останем у свом дому, као симбол паркића. Била сам неизмерно срећна. Девојчица сам се убрзо захвалила, на свој начин. Призвала сам њену тајну симпатију. Његове плаве очи зрачиле су испод моје зелене крошње, а златна коса блистала је на сунцу. Она га је тражила, а он се скривао, као у игри жмурке. Следећег дана у мојој старој кори девојчица је нашла мало, урезано срце. И њихови погледи су се први пут срили.

А ја сам се задовољно смешила изнад њихових глава.

**Теодора Спасојевић, ученица VI₂ ОШ „Васа
Чарапић“, Бели Поток, прва награда**

**НАУЧИЋУ ДА ВОЛИМ
(ТРИ ЛИЦА ЉУБАВИ)**

Љубав, - ко да јој одоли!?
Љубав ме боли
Љубав ме стеже
Љубав на срцу прави ми мреже.

Неке су мреже од чистог трња
па боде, па боли, па живот ми прља.
Али ту су и оне меке ко облак,
због њих мој живот увек је сладан.

Седели смо на клупи,
прве пахуље падале су по нама.
Сами, ја и ти,
седели смо испод белих пахуља.
У кругу светлости видесмо
две мале светлוצаве пахуље
како заједно отплесаше на доле.
То је била најлепша игра
зимске вечери,
с првим малим пахуљама.
После њих, и нас двоје
заплесасмо ту чаробну игру.

Љубав у оку,
Љубав у зраку,
Љубав у роси,
Ветар је носи.

Та љубав лети и има крила,
али увек дође у срца мила.
Моје је срце мило и мало,
али много љубави у њега је стало.
Има у њему још много места
јер оно расте као моја песма.

ЉУБАВ ДВЕ ЖАБЕ

На локвању жаба чучи,
с новим римама се мучи.
Да ли пева или хучи,
као славуј баш не звучи.

Ил' је можда жаба мала
цврчка неког прогутала,
па сад зриче а и цврчи,
то на песму баш не личи.

Испод листа жабац чучи,
хоће жаби да поручи:
*Као у љубавној причи,
свиђа ми се како звучи!*

**Александра Стојановић, ученица осмог
разреда ОШ „Брако Миљковић“, Ниш, прва
награда**

ЉУБАВ ШТА ЈЕ?

Љубав да постоји речено је давно
и ту ватру нико не може да спречи
и може ли она да заблиста стварно
или се тек крије у тој дивној речи?

Како се ствара и колико траје
и да ли се срце растапа у сласти
да ли узима више, или више даје
грабећи нас у вртлогу страсти

Кажу у љубави која пламти снажно
да маске с лица падају одважно
у њој све је истинито и све лажно
све бесмислено у њој је неважно

Још кажу да љубав, блистава у оку
што мрви моћне витезе у слуге...
некад ствара баш патњу дубоку

и развејава боју из процвале дуге.
Храброст је силна, а у срцу гори...
љубав или разум, мисли нису јасне
страст са душом жестоко се бори
и тужно би било, да ма која згасне.
Ветар стихове са стола ми краде
у строфе тихе што још нису стали
као одговор на крају баладе
о љубави занамо ли, то што нисмо знали.

Залудан је отпор против тога плама
што срца разбукта силно као гром
и кључ тајне још скривен је у нама
што душе нам спали, у галопу свом...

Звездана прашина блиста ми у глави
међу свицима неба процвала лепота
и сребрну тишину лије месец плави
шапћући о љубави, тој искри живота.

Огањ спали срце моје
вулкан страсти оно даје
кажу љубави да постоје...
али љубав..., љубав шта је ?

**Тијана Поповић, ученица V₆ ОШ „Душан
Радовић“, Ниш, прва награда**

1.

И ја сам се заљубила, а нисам хтела.
Због једног Петра данима нисам јела.
И ћутала сам у кућу своје собе,
желела да будем пегавија од Бобе!

Зато сам оловком кришом исцртала пеге
јер ми за тим дечаком срце начисто зебе.
Мама је након тога, наравно, дигла галаму...
А све се то дешавало само у једном дану.

Тата је мудро ћутао и није био љут,
Само је напоменуо: “Немој то други пут!”
Ја сам климала главом, а већ наредног дана
цртала опет пеге када сам била сама.

Ова љубав је огромна, она ми крила даје,
а рука пеге црта, ма никако не престаје!
Нека ме мајка разуме, и она била је дете!
Пегнице нека је моје на њену младост сете!

Љубав није никако бајка!
Љубав је дом, Буквар и мајка,
шљива што се под сунцем плави,
планина, река, цврчак и мрави.

Љубав никако није реч само!
То је све оно што срцем дамо:
правда и срећа, рука што греје,
човек који се из душе смеје,
село и град, киша и снег,
облак и море, равница, брег.

Љубав то није прича празна,
већ блаженство које сазда
мир и спокој, ноћ и дан.
Љубав у јаву претаче сан.

**Даница Радосављевић, ученица VII₁ ОШ
„Ђура Јакшић“, Јелашница, прва награда**

Увече уморно сунце се сакрије
и са њим нестане последњи зрак,
у тој тами лепота се крије,
љубав је волети мрак!

Округли месец ноћас жури,
иде све даље, у висину,
могу и ја с њим ако зажмурим,
љубав је волети месечину!

Са неба ме посматрају звезде,
оне имају чаробну моћ,
најлепши снови у глави се језде,
љубав је волети ноћ!

Рано јутро је све ближе,
већ је ту, на прозору,
живи дан ускоро стиже,
љубав је волети зору!

Жарко сунце се поново смеши,
буди ме опет, прекида сан,
тачно на време, никад не греши,
љубав је волети сваки нови дан!

Љубав је волети и ноћ и дан,
кишу и ветар, лептира и цвет,
живети живот, сањати сан,
љубав је волети цео свет!

**Лазар Грујичић, ученик VI₂ ОШ „Нада
Пурић“, Ваљево, друга награда**

1.

Љубав је чудно чудо

Отвори срце
загледај се мало
у свога срца огледало,
наћи ћеш чудо
к'о да је са неба пало!

Љубав је неко
чудно чудо,
заљубих се без
разлога и жеље
свуда око себе
видим весеље!
Ослушкујем шапат ветра
глава ми је пуна
неких дивних сонета,
обраћа ми се шума, поље,
дрво у гори као
да ми нешто збори.
Чудо!

Нема граница
ни неба ни земље,
казаљка на сату стане
читав свет застане,
месец као сунце сјаји
чујем песму птица,
на снежној
трешњиној грани.

Љубав је неко
чудно чудо,
отвори широм врата срца
и заљуби се лудо!
Јер волети и бити вољен
право је чудо.

Највећа љубав

Моја звезда водиља
моја снага
највећа љубав
сестра моја драга.
Бодрила ме, учила,
тајне крила, битке моје
самном вила.
Сада кад више
није крај мене
суза ми сама
низ образ крене,
недостају ми очи њене
однела је са собом
део мене...

Тај део је сада празан
као усахла река,
која само на њу чека
а она је сада
тако далека...
Кријем колико је
моја туга велика
перо моје,
у прах је претвара,
да она не би заплакала.
Одрасла је
много пре мене
морала је на пут да крене,
зато нас сада
хиљаде километара деле
а рука моја, без њене вене...

Наш комшија је имао беле голубове гаћане.
Гледала сам сваког дана како се на крову друже
и љубе. Када изведу младе, онда са великом
љубављу пазе на њих као и сви родитељи. Од
деде сам чула кад каже за неке младенце да се
воле као "пар голубова".

Ја сам волела псе и папагаје. Мој пас Мона је био
врло умиљато куче. Сви смо га волели, а и он
нас. Папагај Ћира је баш био права маза. Умео је
да игра коло са руке на руку, а онда би ме
пољубио онако из чиста мира.

Али једнога дана сам видела како изгледа права
љубав. Моја тетка Соња је имала момка Дина.
Они су се шетали и дуго забављали. Једног дана
су се посвађали, па је она отишла код деде у
Ужице. Дино није знао да није код куће, па јој је
телефонирао и звао да изађе. Онда је почео
параглајдингом да лети изнад куће и да је
шпијунира. Теткин пас Беса га је много волео и
пратио његов лет. Лајао је, радовао се и шенио
мислећи да ће да слети доле. Био је много тужан
када се Дино удаљио.

Дино је некако сазнао да се тетка вратила, дошао је пред кућу испод ораха где су се састајали. Тетка није изашла, а он се попео у крошњу ораха и звиждао уговорени знак. Она изађе на улицу и види нема никог. Таман уђе у кућу, а он опет звижди. Тако је поновио неколико пута, док га мој тата није открио. Ово су нам причали када су се венчали. Сви смо се смејали.

Помислила сам како би било лепо да и ја имам неког ко ће тако да ме воли. Онда сам за тринаести рођендан добила на поклон шољу. Како се дечко досетио да ми поклони шољу да из ње пијем сваки дан, а на шољи је писало „I love you“. Кад из ње пијем млеко или чај, онда теку пољупци течни, волела бих да буду вечни. Пазим да је не разбијем, нека траје да из ње што дуже пијем.

После сам почела да га сањам како шетамо крај Дунава. То више није био сан, шетамо сваки дан. Једног је дана у кори брезе урезао наша имена. Овде ће бити нека сви виде, у срцу стоје Бојан и Бојана. Грдила сам га што штети кори, а он каже: „Не брини, Бојана, брезе не смета кад се неко воли“.

И још је додао „Речи одлете, а оно што је написано остаје за сећање“. Често долазимо до те брезе. Нећу крити. Сваког дана једва чекам да видим Бојана и нашу брезу. Дуго смо се састајали испод те брезе, па смо одлучили да засадимо још једну. Заливали смо и бринули се о

нашој принцези. Сваког дана смо је обилазили, а она је изгледала весело и некако достојанствено.

Када је бреза нарасла, њене гране су се испреплетале са гранама друге брезе. Изгледале су заљубљено и срећно, што је мени и Бојану личило на нас двоје.

Једног дана када смо се састали, на брезама смо видели два пара голубова гаћана, како се воле и пазе. Бојан и ја смо обећали једно другом да ће и наша љубав бити таква.

**Лара Митић, ученица V₅ ОШ „Иво Андрић“,
Ниш, друга награда**

Ниједна реч није само реч.
Тако и љубав значи више.
Беч би увек био Беч
И да се тако не пише.
Када се воли, радује се,
Али тешко дише.

Љубав је када се заљубиш,
Када маму волиш.
Када симпатију видиш, одмах се постидиш.
А до доласка тате нестрпљиво бројиш сате.

Волим сестру Сару, деду и бабе.
Љубав ништа не кошта, љубав је цабе.
Љубав је лепа, али и слепа.
Ја то врло добро знам, јер симпатију имам.

Свако му се у школи диви.
Лепота је његова мана.
Трудим се да то не видим,
Љубав ми је јача страна.

Тај поглед мио и драг,
Измами ми осмех благ.
Као трептај тог ока лепог
Траје уздах срца мог.
Држим се, нећу да се предам,
Одглумићу да га не гледам.

**Маша Микић, ученица осмог разреда ОШ
„Светозар Марковић“, Лапово, трећа награда**

Љубав, породица и уметност

Листам Радосницу, мени најдражу књигу, први поклон од родитеља. Моји родитељи су се упознали на факултету и заволели. А онда су добили мене. На првој страни је моја фотографија из породицишта, а затим се нижу успомене. Име ми је дао кум Бранко.

Зовем се Маша, ја сам једна обична, помало необична девојчица. За први рођендан било је моје крштење. Крстила сам се у нашој цркви. Чувам прелепу породичну фотографију са крштења, ту је залепљен и мој прамен косе. Сваки важан догађај има посебно место у мојој Радосници. Моје крштење, љубав према родитељима, сви лепо и срећни тренуци су ту, а најсрећнији тренутак је рођење моје сестре. Док је била у мамином стомаку звали смо је Беба Микић, јер нисмо знали ког је пола, желели смо да буде изненађење. И, где роди нам се једно чупаво чудо које просто обожавам. Моја сестра је млађа четири године од мене. Зове се Мирја. Добила је лепо и необично име. То су могли само

моји родитељи да смисле. Сестра и ја одрастамо у једној веселој и креативној средини. Делимо собу и несташлуке. Буквално смо одрасле у ликовном кабинету, јер нам је мама наставница ликовне културе, па нас је често водила на посао. Тада је све и почело. Полако смо училе да цртамо, сликамо и вајамо спонтано кроз игру. Нас две обожавамо да пишемо приче, читамо књиге и плешемо. Читала сам једну лепу књигу. Писац те књиге је Антоан де Сент Егзипери, који је по занимању био пилот. Он је много волео летење и авионе. Писао је о њима. А ја понекад сањам о томе колико је љубави, труда и рада потребно да остварим своју највећу жељу... У мом сну сам летела и била пилот. Пробудила сам се с осмехом на лицу. Схватила сам да смо Антоан и ја слични. Нас повезује уметност, искреност и љубав према стварном свету, јер морамо схватити и разумети колико волимо оно чиме се бавимо. Свако од нас треба да пронађе себе у нечему. Моја бескрајна и неисцрпна инспирација су авиони, птице и летење. Стално их цртам. У мојој машти и ја летим са њима, добијам крила и обиђем сва места на овој планети, а што је најслађе моја путовања су потпуно бесплатна. Онда кад се уморим од путовања, распакујем свој огромни кофер снова и маште и кренем да цртам скицу своје нове летелице. Хмм... још мало као велики Леонардо да Винчи! И он је тако имао визију још некада давно да ће човек полетети. Моје летелице су сјајне! Прва моја летелица била је картонска

кутија, уживала сам док сам је правила, наравно у томе сам имала велику помоћ своје сестре. Тако то и почиње, прво смаштамо шта желимо да будемо кад порастемо, а онда то и остваримо. Све зависи, у ствари, колико љубави и жеље имамо. За било какав успех, поред упорног и стрпљивог рада, потребна је и љубав. Уметност је моја велика љубав. И зато имам један велики циљ да свој таленат стално усавршавам и развијам. Велика жеља ми је да се упишем у уметничку школу. А кад порастем и завршим школу, постанем позната дизајнерка. Моја сестра, полако, али сигурно, иде мојим стопама. Раније је моја мама лепила фотографије у Радосници и бележила све тренутке да се не би заборавили. А сада то радимо сестра и ја, јер смо довољно велике, и то са много љубави и са великим задовољством.

Али то није крај, долазе неке нове лепе странице! Ја сам веома срећно дете. Волела бих да сва деца осете ту исту топлину и љубав коју ја добијам од својих родитеља и сестре. Родитељи су наша највећа подршка и захвалне смо им на томе, а кад имамо бескрајну љубав и подршку нама најмилијих, ми смо све ближе циљу.

**Јаков Обрадовић, ученик осмог разреда ОШ
„Димитрије Туцовић“, Краљево, трећа
награда**

Љубав је река којом плови животна ведрина.
Поклања безброј дугиних боја и скроји срца мека
као памук свима.

У далеком краљевству љубави
живеше принцеза Ведралина.
Златним кључићем отвараше срца
рањена, сетна и уснула.

Недалеко од краљевства љубави
живеше принц Замерко.
Тама му обузе срце,
љубав, вера и нада одоше у заборав, далеко.

Једнога дана усамљени принц
пронађе чаробну кутију.
Љубав, нада и вера ту живе,
дарују топлину, ка срећи путују.

Блистава звезда му показа пут до златног
кључића.
Угледа принцезу Ведралину
и схвати да у срцу живи
прегршт животних поклончића.

Љубав, вера и нада
засијаше поново снажно.
Научише принца Замерка које осећање
је веома у животу важно.

Љубав је рајски врт
којим поток чаролије тече.
Неизмерна је драгоценост
која никад не утече.

Љубав, нада и вера покрећу читаву планету,
А сваког отвара посебан кључић
којим досеже најдаљу комету.

**Ивана Кечкемет, ученица VIII₃ ОШ „Бора
Радић“, Баваниште, трећа награда**

Сунчеви зраци се пробијају кроз ролетне и лагано ме голицају по носу. Будим се. Весело устајем из кревета и, певушећи, спремам се за школу. Док чешљам косу, размишљам о предивној плавој коси једног дечака из осмог разреда.

Испред школе се гурамо док улазимо, а плави чуперак ми стално игра пред очима. Час са другим дечацима шутира лопту, час се јури око школе, али му је коса и даље савршена и миришљава.

Трећи час је био српски језик. Наставник је брзо ушао и најавио писмени задатак. Поделио је плаве вежбанке и почео да нас размешта. И не знам како, у том тренутку је плави чуперак био поред мене. Срце је почело јако да ми лупа, лептирићи у стомаку да играју, руке да се зноје, а оловка се залепила за папир. На том писменом задатку сам добила једва тројку. Не сећам се назива теме, не сећам се шта сам писала, сећам се само смеђих очију испод прелепе плаве косе, широког осмеха, топлог додира.

Тог дана ме је отпратио кући. На растанку ме је пољубио. Ходала сам по облацима ношена крилима љубави.

**Јована Станковић, ученица V₁ ОШ „Бора
Радић“, Баваниште, трећа награда**

Љубав између бате и секе,
љубав између баке и деке,
љубав између ливаде и реке,
љубав између шаргарепе и зеке.

Љубав између пчеле и цвета,
љубав између Сунца и лета,
љубав између мајке и детета,
љубав између људи целог света.

Љубав између тате и маме,
љубав нас никад не оставља саме.

Љубав је сјајна, љубав је трајна,
љубав је битна, љубав је хитна.

Филип Митковић, ученик 7₂ ОШ „Васа
Чарапић“, Бели Поток, трећа награда

Љубав даје моћ, мотивише, буди вољу и осмех на лицу... Креће пубертет. Вежите се, полећемо! Баш сад, у овим мојим годинама, наиђу ти дани, како Мика Антић каже: „*Бану у очи као звездане кише.*“ Баш сад, кад кажу да је седми разред најтежи, да мора много да се учи и вредно ради. А ја на крилима летим! Ужарених образа, само размишљаам да ли ћу срести те очи плаве, прозирне као море. Заигра ми срце када видим како шета улицом уздигнуте главе, сва важна и уображена. Ја крећем за њом, исто тако поносан, убрзавам корак да је стигнем, али ме нечег страх, па је само прстигнем. А срце ми лупа, хоће да искочи! Обрнем се, а она ни да трепне. Наљутим се па потрчим. Љут сам што ме не погледа бар. Затворим се у собу, тужан, сам. Докле ће више да ме мучи? Зашто је тако

стегнута? Макар да ми се насмеје и каже:
Здраво! Али, ништа! Узимам књигу да учим,
читам, ал' узалуд. Мисли ми лете унаоколо, све
даље од досадне историје. Ја их враћам, оне
беже још брже, упорније... Нека топлина ми
греје душу. Чудно неко осећање. Нешто ми не
да мира, немам концентрације, играју ми слова
пред очима, нека језа ми пролази телом... О,
боже, да л' ће ове муке престати? Љут сам,
нервозан, ружан сам себи, све ми смета и сви
ме нервирају. Не препознајем себе у огледалу.
То нисам ја! Хоћу да престане. Борим се сам
са собом. Али, изнова се враћа њена слика,
моја осећања, слатка неизвесност...

Смењују се ови дани као звездане кише. Нема
их, па изненада само осетиш неко голицање и
чујеш:

Здраво, чудновати свете!

**Теодора Радојичић, Александра Поповић и
Најдана Ђокић, ученице VIII₂ ОШ „Олга
Милошевић“, Смедеревска Паланка, трећа
награда**

Невена тражи љубав

Невена стално негде жури,
јер Окећића жури.
Када се Невени укаже прилика
она са Бранкицом отрчи Окећића да слика.

Када чује његов глас,
за њу је одмах готов час.
Невена има слабије оцене у школи
јер зна да је Окећић не воли.

Невена Алексу Окећића прати,
али и до његовог млађег брата сврати.
Невени је Окећић као сунчев зрак
зато после школе због њега трчи у парк.

Када Окећић не погледа Невену, у њој влада
туга,
Окећић у њој не види чак ни друга.
Окећић је имао патике наранџасте, а сад црно –
-беле,
Невенине руке би наранџасте патике хтеле.

Невена наранџасте патике и оловке воли,
Пошто он то више нема, срце је боли.
Где год да Окећић оде, Невена зна где се он
налази,
али да га не изгуби, она пази.

На ходницима у Окећића стално зури, али
када га је Сара пољубила, она се правила да
жмури.

Невена о Алекси има снове луде,
када их исприча некое, сви се чуде.

На екскурзији обилазимо једно место,
у водича неће, али у Окећића ће да гледа често.
Невена и Алекса стално се виђају у мраку
да причају о свом пропалом браку.

**Теодора Петровић, ученица осмог разреда ЈУ
ОШ „Свети Сава“, Бијељина, трећа награда**

Они који воле, знају да праштају,
Они који воле, умију да цијене,
Неки воле несебично да дају,
Они кроје љубав, том споном плијене.
Љубав је занесеност,
Љубав је стрепња,
Љубав је варница плам,
Љубав је и чежња,
Љубав је и немир,
Љубав је и бол,
Љубав даје крила,
Љубав је спокој.

Љубав је
Када се посљедња кап воде дијели у пустињи,
Када се тужном подари осмијех.
И гдје год да смо, на пропланку, у долини,
Љубав нас прати, даје нам подстрек.

Биће које нема љубави у себи је бездан
Који нема краја,
Љубав је смисао, љубав је навика,
То је пут који нас води до бескраја.
Човјек вриједи онолико колико љубави има,
А љубав је бродолом мирних осјећања,
Тек зачети судар осека и плима,
Љубав се кроз саткана дјела испољава.

Љубав је када румено свануће
Озари блиједа лица,
Када смо у кругу наше куће,
Када нас окружује породица.

Када на небу ћутљиве облаке
Пробуди веселих птица рој,
Када осјетимо мекане кораке,
Када чујемо раздрагани славуја пој.

Љубав оплемењује,
Љубав није тајна,
Она увијек будна је,
Смирена, и бајна.

**Дениса Гурила, ученица IV₆ Хемијско –
-медицинске школе, Вршац, прва награда**

Стихове ове, посвећујем Теби
Визионару, блистава ума
Анђелу, који промени судбину људску,
Вечитом сањару и генију!
Пишем песму љубави и хвале
О поштењу и неправди
Самоћи, непријатељима...
Преко зарђалих жица,
Твоје наизменичне струје,
Шаљем ти лошу енергију,
Која дуго мрачи над нама
Све грешне мисли, речи дела
Завист, похлепу, мржњу
Шаљем Ти, јер знам, нико сем Тебе,
Сунце наше, не уме боље да покори таму!
А на крилима Твоје голубице беле,
Послаћу Ти доброту, љубав, мир!
Стихове ове, посвећујем Теби,
Господару муње, а жртви за људе
Оном, који је живео пре и после векова,
Који нас је просветио, себе на дар, науци дао,
А уснуо сиромашан, напуштен од свих.
...
Ове стихове, кроз жице, магнетна кола, време
Посвећујем Николи Тесли,
Нашем вечном детету Светлости!

Теодора Петковић, ученица IVг Школе за дизајн „Богдан Шупут“, Нови Сад, прва награда

Љубав је одувек била сила недокучива људима. Невероватно је то како једна невидљива твар управља нашим животима и мислима. Својим спонама везује нас једне за друге, и тако као у ланцима, држи цео свет. Љубав је лепа, зато што не зна за разлике. И није увек иста. Својим пупољцима шири мирисе среће, лепоте и наде, посебно у пролеће, кад се цео живот буди из хладног зимског сна, и наставља својим чудноватим токовима и скретањима.

Углавном, људи помисле на романтику кад чују реч љубав. Али она је много више од тога. Превише ускогрудо би било кад би рекли да је љубав само једна. Она има своје шаренило облика и форми. Тако је и један сутон и залазак, један талас бурних мора и дашак ветра довољан да нас испуни осећањем припадања овом свету.

Било је то давно, за време Великог рата. Не постоји трагичнији моменат у српској историји од Првог рата и Голготе које су наше трупе прелазиле. Само замислите, колоне и колоне, више лешева него људи, маршира, без премишљања, кроз хладне планинске косе и

увојке, поломљених удова, незацељених рана и пуних срца. У тој колони били су сви исти, био чиновник или пекар, адвокат или ратар, било је свеједно. Ишли су заједно, ка једном правцу и циљу. Били су праведници Страшног суда. Они су били једно тело, једна сила. Да, били су сила! Мршавих тела, усуканих образа и тамних подочњака под топлим очима, суочени са свим ужасима овог света, непоколебљиво су, последњим атомима, не снаге, већ нечега, много, много јачег од тога, ходали. И нису знали ни где иду, ни шта ће бити са њима. Обични људи постали су хероји целог света. Давно отписани као мртви, газили су у дубоке јаруге албанских планина. На њих, попут хијена, скакали су Немци, Албанци, планински разбојници. Били су плен лешинара. Нападале су их болести, глад, несаница и хладноћа. Изгледало је као да је Бог заборавио на њих и окренуо им леђа. Дигнутих глава и трошних тела ходали су... И то је тако трајало... месецима, све док једног дана, са врхова планинске крошње, нису видели плаветнило грчког мора. Топло сунце раширило је своје руке преко целе усковитлане површине мора, које је у себи држало цео небески свод. Светло се одбијало и играло на површини немирних таласа. Осетили су свежи мирис соли, за разлику од трулежи тела својих другова које их је гушило, за њих, еонима уназад. По први пут, осећали су да су људи. Осетили су срећу, толику, да је била непоновљива. И нису се

заљубили у тај поглед, већ су живели за њега. Болесни, неухрањени, протерани са својих огњишта и домова, видели су пред собом своје породице, жене, децу.. Можда је то била само њихова изbezумљена халуцинација, можда само трепет њихових жеља, али је то за њих био најлепши сутон, надземаљски. Гушили су се у својим емоцијама. И знали су, да ово што раде, раде за њих. Раде за животе других. На себе узимају све грехове, и жртвују се. И шта је то што их је покретало, такве измучене, остављене и напаћене? Покретала их је љубав, према ближњима, према отаџбини, према целом свету и васиони, према најмањем цвету и највећој шуми. Многима се не знају имена. Многи су бачени у исто то море које их је дирнуло до најдубљих кутака душе, без гроба и покроба за миран починак. Рибе су им изједале месо, кости су им се њихале морским струјама. Ма није то за њих ништа. Њихове душе сада су на престолу неба, и можда, и даље, гледају у то исто, плаво море, и виде своје одразе, виде своје чисте душе и сјајне очи. Надам се да се смеју.

Следећи пут када погледате у небо, пробајте да их нађете. Тешко ће вам ићи, али бар их замислите. Преко дана опчињени су Сунцем и његовим сјајем, али у ноћи, када све стане, видећете их како сијају и трептајима вам причају своју причу, причу о љубави, жртви и нади.

**Огњен Ћук, ученик IVлт, Школе за дизајн
„Богдан Шупут“, Нови Сад, прва награда**

Не гледај ме тако прозрочно
бесциљно осврнута преко левог рамена.
И не заваравај се, залутале искре
одбијају се о дно моје чаше.

Напоследку, ти врло добро знаш
ми се већ одавно тражимо
по железничким станицама
по изгужваним булеварима
по бучним холовима
предуго се тражимо.

И зато, дозволи да ти кажем нешто обично,
у пар речи.
Нешто као дрхтај птичијег перја.
Нешто, што би у преводу на дисање трава
значило присност руку и тела
блискост погледа.
Да ти кажем, пре него што ме
прогута талас нечуја,
све оно што није успела рећи рука
у чвор са твојом руком свезана.
Музика је нема, у кутији
од ружиног дрвета заробљена.

II

И доиста је тако,
у мојој глави станује
један облак бели
и читаво јато сањивих птица.

И зато,
кад већ не можемо да припитомимо ветар
да у наша једра дува
замолимо га да одсвира једно лагано повечерје

ево још само толико храбрости имам
да кажем,
господине ветре,
неке нежности су ми завртеле мозак
и руке су ми сасвим,
сасвим обузете
као да ће да полете.
Господине ветре, у мојој глави
се дешава нешто врло чудно
као да минска поља прете
и у мом срцу брује ракете
са мном нешто заиста није у реду
до грла
до пете
и зато, молим једно повечерје, ветре.

Па, и други су волели крадом
не откривамо ми неку нову планету
и други су волели крадом
и сад су сасвим мирни на овоме свету.

III

Записаћу све оно што ти не будем рекао
и спаковати у шарене коверте од колаж папира
да их поделим пролазницима
у градском парку

можда нека и до тебе стигне.

А љубав шта је?
црвена као распукла поморанца
грудва ушећереног дисања залепљна на врату.

Седи крај мене и ћути.
Пусти нек киша
са прозорског окна
спере слутње
хладног северца.

Загрли ме и ћути.
Погледај силуете на зиду
као да смо срасли
једно за друго
сенке не показују
оно што се из очију види.

IV

Недеља има звук твога имена
и увек се тако неспретно проспе
ударајући о поспано чело.
А љубав, шта је то љубав?
Осрамоћена мисао тихо изговорена
ил' мазни шапат?
Наушница закачена за ружичасто ухо.

Треперава
Дрхтава мелодија.
Помало носталгична.
Помало детињаста.
Помало...

Ја све знам,
ја врло добро знам
само је питање нерава
када ће експлозија да те разнесе

и не додируј ме погледима
дозволи да ослушнем испрекидани ритам немира

дрхтај љубави
и трептај страха
у једном откуцају
усијане секунде мог додира
такт живота диктиран мојим дланом

показаћу ти гнезда где се смеју птице
наличје преспанске ноћи
још недоживљено шапутање лишћа
и светлуцаве рекламе ноћних барова периферије
показаћу ти имитацију сна.

V
И, ето,
мала лудост
једног бесмисленог открића:
само један корак
па губим равнотежу
загрцнут модрином твог погледа.

Напоследку, ти врло добро знаш
ми се већ предуго тражимо
по уметничким галеријама
по градским музејима
по шареним трговима
предуго се тражимо.

И сад, кад смо се већ пронашли,
овако изгубљени међу компасима,
на ивици географске карте,
дозволи себи малу лудост
једног великог открића.
А љубав шта је?

Нађа Стефановић, ученица IVе Школе за дизајн „Богдан Шупут“, Нови Сад, друга награда

Чекам. Сигурно не први пут у животу, само овај пут чекам нешто што још и хиљаду других људи чека. Породични сат откуцава пола осам. Време споро пролази када чекаш. Ишчекујући осам часова и аплауз од којег ме сваки пут језа пролази, имам времена за размишљање.

Да ли је могуће да речи некад не могу да изразе све? Постоје у нама дубине које се не могу превести у речи. Схватам да у овим моментима учим шта је истински у животу битно. Искрена љубав, која се даје не тражећи потврду, враћање или признање. Свако вече када стотине нас истом жељом тапше, шаљући захвалност, ми дајемо љубав. Ширимо је, а дајући је искрено, неповратно, безусловно, имамо је више. Љубав су сигурно боље дефинисали многи мудраци пре мене, али ја је осећам и то свуда око мене, више него икад пре. Жудим за њом као и свако од нас. Запазим је ујутру у мамином: „Добро јутро, злато!“ и „Боље се обуци када седиш на тераси!“. Видим је у пару који живи до нас, из чијег се стана непрестано шири смех. Видим је у кућном љубимцу који ми

се мази уз ногу, показујући ми своју наклоност и оданост. Љубав је блага, мирна и мека. И ту је, где год погледам. Љубав према природи, љубав према граду, љубав према својој младости, према својим несташлуцима, својим ближњима. Често ми знају рећи: „Још си ти зелена!“. Док сам била мала то ми је сметало. Желела сам увек да будем велика и важна. Временом то ми је постало мило, схватила сам да све долази стицањем околности и зрелости. Љубав је свуда, у свим облицима. Волим сунчане дане, своје пријатеље, ноћи када се окупимо, сада свако за својим компјутером, и гледамо се, и смејемо, и причамо неке неважне приче... Волим музику која ми разбија монотонију, себе са свим својим манама, поруку пристиглу од њега у којој ми жели лаку ноћ, њега и његов осмех, своје успехе, падове и лекције, успомене и све што чини мој живот мојим животом. Можда сам тек сад, у овим необичним околностима, научила шта је љубав и схватила њену вредност!

Кажу, у рђавим се временима показује људска величина. Међутим, моје мишљење је да време које нас је вратило нама не може бити лоше време. На сату откуцава осам часова... Идем да поделим љубав са остатком света, јер само љубав када се дели, она се множи.

**Марина Дожај, ученица IVг Школе за дизајн
„Богдан Шупут“, Нови Сад, друга награда**

У тами,
Преда мном, приказ раја
Прстима, по њеној кожи сликам сазвежђа
ал' све се звезде у њеним очима крију
И душа се моја,
у тим сафирима огледа
Мирис пламена ме обузима
Боговима украде си ватру и спустила је,
ту, на мој длан
Ал' та ватра, брзо гори
Као Беатриче, кроз пакао ме водиш,
све до раја
Прилазиш ми ближе
Мислим: Ма нек сударе се два света
Можда ће тај бљесак створити неки нови космос
Ал' та ватра, брзо гори
Ех, кад бих могла да преварим зору
Ал' прикрала се тихо,
и у једном трептају, узела ми те
Само хладан пепео остао је у шапи
Изгледа да те има, само у сновима.

**Данијела Радак, ученица III₄ Хемијско -
-медицинске школе, Вршац, друга награда**

Ослушни вапаје срца у тузи,
Бол и крик у невинској сузи.
Врати се, странче, у свој дом
Ми ћемо, мирно, живети у свом.
Ослободи наше небо, плаветнило у њему,
Да жито класа, буја у семену...
Погледај с висине сељакове руке,
Радников живот, тешке муке
Мајчине очи, душу, бриге
За децје песме, безазлену игру
Реке, шуме, цвркул птица
Ноћ благу, тиху, пуну несаница
Плес риба у реци и мору,
Чеднобеле јагањце у тору...
Ни сунце нам као некада не сија
И оно се бори, кроз густ дим пробија
Очима срца, свој грех, сагледај
Земљу нам вољену, остави, предај
Од Бога нам је дата, љубав у њој клија,
Ово је наша, најлепша Србија!

Наталија Павличевић, ученица II Средње школе, Блаце, чланица Креативне радионице „Сиријус“ НБ „Рака Драинац“, трећа награда

Никада нећу начин пронаћи
Иако бих да ти се извиним за све речи
Ја хтео сам ти негде замаћи
Ефемерност наша није могла да се спречи

Зато ти окретох леђа
А и зато још истим жаром пламтим
Љубави, мене још ова емоција вређа
У дну ноћи само тебе памтим
Бол никако не постаје блеђа
Љубави, опрости
Емоције моје нису у границама заљубљености
Није заљубљеност
Ово изистинска љубав је била
Само што ја у твојем срцу бејаш тек гост
Ти се мени ниси у прошлом времену скрила

Остала си да живиш у садашњости
Врисак нечујан мом се срцу оте
Опијам се твојим очима до бесвести

И није ово све због твоје неизмерне лепоте
Заиста, у теби заволах пуно више
Иако, ако можеш, опрости
Спали речи, спали и човека који ову патетику
пише
Ти си ми се увукла у кости
И после тебе нисам више могао волети
Нисам био у могућности тебе преболети

Скупио сам сав свој свет
Кријући себе у пар кофера
Арогантно се бацих у лет

Љуљашка се заљуља у сва четири смера
Убио сам тебе у себи
Бар сам мислио тако
А нисам признавао, поготово не теби
Волео сам те, волим те, и још како

Јад сам низао до јада
Епицентар ја сам у овом земљотресу

Бедник најобичнији, који ће највише да страда
И бежао сам ал се увек вратих на твоју адресу
Лагао сам свима, највише себи
Апсурдно сам измишљао неке приче празне

Суочавам се, види! Срце ми изгреби!
Армагедоне слала си ми разне
Многе сам платио, многе ћу тек да платим
Одслужио сам толике казне

Шта још, Душо, треба да пропатим?
Та ја знам да ме не умеш волети више
Облак сам који на твом сунцу догорева

Једноставно не разумем како твоје очи
допустише
Анемичном мом срцу да о њима снева

Тебе чувам као најлепшу тајну
Видиш, другима нисам умео себе дати
Осећао сам неку сету, можда безначајну
Можда довољно јаку да могу вечно плакати

Сећам те се још онако чисто
Руке твоје, уморне од промене осеке и плиме
Црном оловком прежврљале су исто
У свему где је записано моје име

Бунило ме хвата
Енигма ми постајеш све већа
Још ме твоји погледи стежу око врата
Ако само то умеш, онда ми и буди само несрећа
Хоћу толико тога да ти кажем

Тешко ћу моћи, мој ум бунца
Елоквентно почињем о себи да лажем
Кријући се горим иза твог сунца

Гнев мој сав окренут је мени
О, како сам смео од себе те гурнути!
Срамотан је сваки овај љубви вапај
Топе се у овом паклу сви постојећи сати

Та само ја сам крив за сваки наш крај
И крив сам, проклето крив, за сваки пропали
почетак

Скупио сам хиљаду и један недовршени загрљај
Ентропија је уништила сваки уторак и петак...

Ма ја сам! Ја сам права звер!
Епидемија бола од мене креће
Нисам пратио твој правац ни твој смер
И слагао сам те када сам рекао да имам среће

Немам
Истина је да сам само крао твој сјај
Сам сам. Проклето сам.
И немам право на опроштај

У овом универзуму немам право на нас

Пуно право твоје очи имају да се освете
Разрешимо све данас
Омамљено скупљам све могуће осете
Што пепео протраћене љубави бришу
Лебдећи ходаш по ноћима меким
Очи моје за тобом уздишу
Молим живот за стазу ка сећањима далеким

Волети ниси смела моју душу што лута
Рекла си ми једном да си хтела, али паде комета
Емоција кобна ко пепео просута
Море нас прогута таласима света
Емоција после мене остаће као нешто последње
Не желим да ти моје постојање икако смета
Ускоро ће све моје речи бити део велике
разградње

Само пола корака од ивице си се измакла
Коракнућу ка теби, пашћу у поноре пакла
Роб сам наших успомена што још вребају из
далека
И дан за даном, за тобом сам све луђи
Луталица ова ће у недоглед да те чека
Али знам, знам да смо заувек туђи...

**Ива Пајкић, ученица 18 13. београдске
гимназије, Београд, трећа награда**

1.

Отворио сам врата њеног ума. Плода маште.
Пожелио сам да на том месту останем заувек, док
је она поред мене.

Била је нестварна. Препаметна, за разлику од
мене који је једину љубав имао према спорту;
док нисам упознао њу. Није се одвајала од књиге
са жељом да научи целу астрономију. Кад бих се
враћао са тренинга, често бих поново видео њене
миле очи обасјане месечином како заљубљено
гледају у звезде.

Једно вече, уместо да одем на тренинг, одлучио
сам да је потражим. Знао сам тачно где је могу
наћи.

Одлучио сам да је одведем до звезда. Не могу
вам описати њену срећу тада. Рекла је како
одмалена жели видети звезде изблиза, а тада им
је била ближа него икад.

Док сам ја заљубљено у њу гледао, она је са
дивљењем посматрала све око себе. Рекла је да је
то нешто најфантастичније што је могла икад да
види.

Био је то један од мојих најлепших снова.
Нажалост, пробудио сам се и сва фантастика с
њом се завршила. Погледао сам у небо и угледао
нашу звезду на којој смо били.

Знам да је и ти тамо негде сада гледаш, моја
најсјајнија звездо!

После нас није остало ништа до проклетог сећања.

Улице којима смо некад плесали по киши, данас само плачу за нама.

Сећам се оног хладног децембарског дана.

Мрзела сам зиму. Стално неко жури негде, неко се нервира због гужве на путу, а мени, хладно. Тротоари били су прекривени бљузгавим снегом, коме су се мала деца превише радовала. А ја, ја сам хтела да што пре дођем у школу, како бих избегла снег.

И прво што сам угледала када сам ушла у школу, биле су твоје топле тамне очи, које су ме пратиле све док нисам ушла у своју учионицу. Тада нисам обратила пажњу да ме је ико гледао. Сви су ме знали као, како то кажу, штребера, па нисам мислила да ико може да погледа у мене, сем ако му не треба помоћ око школе. Када сам се пењала уз степенице до енглеског, затекла сам исти приказ. Срце ми је куцало двеста на сат док су ме исте очи гледале неко време. Зашто он буљи у мене? На тренутак, и ја сам се несвесно загледала у њега. Хитро сам скренула поглед како не би приметио да га гледам.

Звонило је и ушли смо свако у свој кабинет. Била сам одсутна тај час, час после и онај тамо. Како је то могуће? Да мени један обичан поглед не да мира?

Није био обичан поглед. Ни они погледи нису били случајни. Неколико дана после, уз све

погледе и сваког осмеха у пролазу, упознали смо се. Нарано, он тад за мене није био ништа посебно, све док..

Све док нисмо постали странци. Сада смо већ само пусто сећање.

Не знам да ли сам му се икада допадала. И чему онда сви они погледи? Не знам шта је он икада мислио о мени, али знам да је његов поглед у мени пробудио доста емоција. И дан-данас се питам, и то сад кад се наши погледи тек случајно сретну, зашто ја и даље размишљам о томе?

Мрзела сам зиму, а ти си је волео. У међувремену, заволела сам и зиму и тебе. Све је остало исто, а опет све је тако различито без тебе. Онај деда поред школе и дан-данас излази из зграде у исто време када смо ми заједно долазили у школу, она жена из пекаре и дан-данас касни на посао, па се њен газда дере. И дан-данас смејем се тим стварима, само без тебе. Која је поента смејати се, ако ти ниси ту?

Наступила је само празнина, сећање и успомене. Више немам с ким да поделим свој дан, коме да дам последњу бомбону и коме да се смејем, иако ништа није смешно.

Не знам куда ме живот води и којим ћу све људима пружити осмех, али тебе нећу заборавити. Сваке зиме сећаћу се твојих речи, да је зима лепа ако је проведеш са неким ко ти прија. Надам се да ћеш провести још много зима са неким ко ти прија, а ко, вероватно нисам ја.

До тада, остаће по неки поглед који се случајно задеси на ходнику школе. Можда ниси део мог живота, можда никада ниси ни био, али за сад, јако велики си део мог срца.

Не бих волела да знам шта сам ја њему икад била, јер овако је најбоље. Ни пријатељи, ни потпуни странци. Само две особе са прегршт остављених успомена иза себе.

ЗАПАЖЕНИ РАДОВИ

Елена Голубовић, ученица VII₁ ОШ „Љупче
Шпанац, Бела Паланка

1.

Кад Сунце сија и зраке шири
и ноћ са новим свитањем мири,
кад бели голуб слободно језди,
у очима се и твојим гнезди,
кад песма народна буди радости
и кад у души нема жалости,
већ само весело срце бије
и злобе нема, неправде није:
ТО ЈЕ ЉУБАВ! ТО ЈЕ СПАСЕЊЕ!
Душе свих људи – избављење!

Кад православље снагу даје
и Светосавље не престаје,
кад су слобода и земља важни,
а историје корени снажни,
кад се црквено звоно истински воли,
и кад се за сјајно сутра моли:
ТО ЈЕ ЉУБАВ! ТО ЈЕ СПАСЕЊЕ!
Душе свих људи – избављење!

Кад поштујеш мајку и оца,
суштину жртве палог борца,
кад чуваш традицију, религију
и не заборављаш историју,
кад знаш да вредиш колико знаш,
кад другом у невољи руку даш,
и до доброте растеш и сад,
свеједно да ли си стар или млад:
ТО ЈЕ ЉУБАВ! ТО ЈЕ СПАСЕЊЕ!
Душе свих људи – избављење!

2.

Плаветнилом облака
голуб
у бело шара перје неба,
а доле, земља га гледа
и у миру свеце прославља,
слободна, свој век наставља.

У подножју града и села
деца крај црквице села,
срцима искрено моле
да се сви људи воле.

Крај реке двоје стало,
па све за њих престало.
Још рука у руци снева
о љубави срце пева.

Мајка над колевком бдије,
успаванку од песме вије,
а дете мирно већ спава,
греје га љубав права.

И све се у црвено боји.
Чаролију љубав нам кроји!
И вазда нека нас спаја
заувек, пут бескраја!

**Анита Елдић, ученица шестог разреда ОШ
„Бранко Радичевић“, Вранеша, издвојено
место Подунавци**

Чезнем да ти кажем да те волим
да твој погледу не могу да одолим.

Хтела бих с тобом да се дружим,
да ти све лепе речи пружим,
да ти певам најлепшу песму у ноћи
и љубим ти зелене очи.

Чезнем да ти кажем још пуно тога,
да заузимаш најлепши делић срца мога.

Ти си моје сунце што ме зором буди
ти си моја нада за овај живот луди,
ти си једино до чега ми је стало,
волим те будало.

Кад на тебе мислим срце ми куца јаче,
кад си далеко само ми се плаче.
Твоја је љубав већа од неба
само тебе волим и ти си све што ми треба.

**Давид Станковић, ученик VIII₃ ОШ „Олга
Милошевић“, Смедеревска Паланка**

Заљубљен сам, не знам где сам,
Надам се и желим
Да и ја твоја љубав јесам.

У мислима с тобом легнем
Прва мисао си ми кад се пробудим
Сањам да сам с тобом,
Сањам да те љубим.

Оцене лоше наређао све сам
Ал' за то не бринем,
Највећа брига сад ми је
Да твоја љубав јесам.

Волим те из дана у дан, све јаче,
Због тебе се смејем
Због тебе ми се некад плаче.

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ ДЕЦЕ ИЗ ЗАГРАНИЧЈА И РАСЕЈАЊА

**Николина Николић, ученица четвртог
разреда, Стокхолм, Шведска**

Љубава је нешто велико. Моја земља је велика као и љубав. Сваке године једва чекам да одем у родне градове својих родитеља, своју земљу. Она је подељена на два дела. Тата је из Босне, а мама из Србије. Мене то мало буну, али сам богата зато што имам три земље. Две земље у којима су моји преци и трећу у којој ја живим.

Сваке године једва дочекам да сретнем своју родбину. Од родбине увек научим нове речи. Волим у својој земљи да се брчка у базену који бака и дека напуне када ја лети дођем. Породична традиција је да једемо рибљи котлић на дунавском сплаву поред Новог Сада. Није напорно да се вози преко границе до Бјелјине да бих се играла са теладима и прасићима, возила трактор, јела кувани кукурос са соли и све друго забавно што измислимо ја и моји рођаци. Понеки пут се не слажемо, али се то заборави. Јако је забавно да се вози бецикла прашњавим стазама као што су моји родитељи возили кад су били деца. Вашарски рингешпил је највећи доживљај сваког лета. Музику и сва весела лица не могу заборавити. Све то буде сваког лета, али се никада не уморим. Само сам старија сваког лета и све више разумем колико су моји родитељи били сретна деца.

Љубав према отаџбини је све јача и већа. Ја се надам да ће и моја деца исто то да осећају.

**Огњенка Којадиновић, ученица млађе групе
Српске допунске школа „Свети Сава“,
Берлин - Темпелхоф**

Љубав ствара породице,
љубав је највећа моћ,
љубав је породица.

Љубав је само ако се другима даје,
дајмо љубав даље и даље.
Љубав је у срцу нашем,
Љубав не настаје сама,
Љубав се ствара у породици.

Љубав је у свима,
Љубав је свуда,
само је треба открити.

**Андреј Огњеновић, ученик осмог разреда
Српске допунске школе у Паризу, Париз**

Био је то нежни крик
Поезија кратка као замах крила
Парфем који мирише на нежност
На месту где је мало пре била.

Била је то киша која тихо ромиња,
Писмо које нестрпљиво чекамо да дође,
Стидљивост пред целим светом
Која тек пред драгим лицем прође...

Био је то лагани поветарац
Светлост ватре у срцу кроз мрак
Топлина детињства
Које још увек није упознало страх.

Била је то реч пуна маште, која нас у срце дирне,
Легани уздах тихе среће
Који долази
из душе мирне...

Био је то пејзаж који срцем гледамо
Мали знак пажње, који само ми приметити
умемо
Мелодија коју само ми чујемо
Илузија коју само ми разумемо.

Била је то неизмерна страст
Тајна којој се у себи молимо
Поглед нежности пун
И ЗНАЛИ СМО ДА СЕ ВОЛИМО.

Дејана Дука, ученица осмог разреда ОШ
„Милан Илић Чича шумадијски“, Хан
Пијесак

ЉУБАВ ЈЕ ПТИЦА КОЈА
ЛЕТИ ДО НЕБА.
ЉУБАВ ЈЕ КАД СИРОТОМ
ПРУЖИШ ПАРЧЕ ХЉЕБА.

ЉУБАВ ЈЕ КАДА ПРОЉЕЋЕ РУДИ
КАДА СЕ ПРИРОДА ИЗ СНА БУДИ.
ЉУБАВ ЈЕ КАД КАЖЕМ ДА ТЕ ВОЛИМ
И ЗА ТЕБЕ СЕ СВАКОГ ДАНА МОЛИМ.

ДАНАС ЉУБАВЉУ ЗОВУ СВЕ
АЛ ТО ПРАВА ЉУБА НИЈЕ, НЕ!
АЛИ ЉУБАВ, ЉУБАВ ОНА ПРАВА,
ТО ЈЕ КАД ВОЛИШ ШТО РАСТЕ
ТРАВА!

**Андреа Лацковић, ученица четвртог разреда
Српске допунске школе Ненси, Француска**

- Дедер да те питам нешто...

- 'Ајде...

- Је л' ти се десила већ љубав?

Мислим, онако, заправо? Јеси ли се ти већ заљубила?

- Само једном у животу. А ти?

- Ја никада. И како је?

- Па, не знам како бих ти то описала...

Онако као да летиш и падаш... Као да се састајете и растајете... Као да љубиш и патиш. Као да си срећан и тужан. Као да се смејеш и плачеш... И знаш и не знаш... И све то у исто време...

- Ух, човече, па то баш звучи компликовано...

- Чини се тако компликовано, не знаш ни да ли си пош'о, ни да ли си дош'о, ни хоћеш ли да кренеш, ни докле ћеш да стигнеш... А заправо све постаје тако једноставно. Све ти се у моменту расветли... И само крене музика и срце свира...

- Баш бих волела да се и мени догоди.

- Доћи ће кад се најмање будеш надала, само веруј... Љубав и све невероватно! Најлепше, лудо и прејако!

- Ништа без љубави, хм?!

- Ништа...

**Ангелина Стевановић, ученица четвртог
разреда Допунске школе на српском језику у
покрајини Баден Виртемберг, Ројтлинген,
Немачка**

Мама, тата, брат, сестра и ја,
ми смо срећна породица.
Моја мама је много фина
и она се зове Николина.
Жељко је мој тата,
а Константин се зове мој бата.
Анастасија је моја сека,
она мене увек насмејана из школе чека.
Ми се много волимо
и лепо слажемо.

**Исидора Рајић, ученица седмог разреда
Допунске школе на српском језику у
покрајини Баден - Виртемберг, Зинделфинген,
Немачка**

Мајка је моје сунце,
стално о мени брине.
Када сам тужна
или срећна,
она моја осећања зна.

Када ми је тешко,
она је уз мене,
причамо на ту тему
и заједно решимо сваку дилему.

Она ме буди,
она ме теши и мази,
мама ме увек пази.
Мајка је мој анђео чувар.
Мама је љубав и вера,
мама је нада,
мама је снага,
мама нам је од Бога дар.

**Даница Сенић, ученица трећег разреда
Допунске школе на српском језику у Баден-
-Виртенбергу, Штутгарт, Немачка**

Љубав је више
него дуга, сунце и кише.

Љубав су мама и тата,
љубав су бака и деда,
осмех мога брата,
љубав је и мој мали меда.

Љубав је кад се воле сестре и браћа,
љубав се љубављу враћа
и кад се свађа.

**Дафина Сенић, ученица четвртог разреда
Допунске школе на српском језику у
Баден-Виртенбергу, Штутгарт, Немачка**

Љубав је кад се родиш,
оно што у срцу носиш.
Љубав је кад се Богу молиш
и кад умеш да волиш.

Љубав су речи и слова,
љубав је и песма ова.
Она се пружа свима
и свако је у себи има.

Он, она, ја и ти
не престајемо волети.

**Лана Петровић, ученица четвртог разреда
Српске допунске школе париског региона,
Сан Мор де Фосе, Француска**

Шта је то љубав?

Најбољи пример за љубав су маме и тате. Они се воле, живе заједно, деле добро и зло, и одгајају децу.

А понекад, кад шетам парком, видим девојке и момке, држе се за руке, смешкају се и шапућу нешто – мислим да је то љубав.

Љубав ми сада изгледа као велика тајна, лепа и бајна. Једнога дана, кад и ја порастем, знаћу шта је то љубав!

**Емилиа Животић, ученица Српске допунске
школе у Паризу, Париз, Француска**

Љубав је кад волиш,
Љубав је кад грлиш,
Љубав је кад сањаш,
Љубав је кад машташ,
Љубав према мами,
Љубав према тати,
Љубав према бати и секи,
Љубав према баки и деки,
Све је то љубав,
Велика љубав је то.

**Викториа Стефановић, ученица Српске
допунске школе у Паризу, Париз, Француска**

Кад заволиш неког,
воли га до неба,
јер се праве ствари
раде како треба.

Не оклевај, воли,
нек расте високо
да би љубав стигла
докле сеже око.

**Алекса Мариновић, ученик Српске допунске
школе „Свети Сава“ у Јоханесбургу,
Јоханесбург, Јужна Африка**

Љубав је једна од најнеобјашњивијих појава на свету, коју нико никада неће сасвим разумети. Љубав може променити сваког човека. Неки људи кажу да је љубав опасна, али ја мислим да је љубав увек добра.

На овом свету постоји много различитих врста љубави. Другачије се воле родитељи, а другачије сродне душе.

У мојој породици се посебно негује љубав према земљи Србији, Србима у Србији и целом свету, српској култури, српском језику и српском писму.

**Матеја Рајковић Круз, ученик Српске
допунске школе „Свети Сава“ у Јоханесбургу,
Јоханесбург, Јужна Африка**

Љубав је тешко разумети и дефинисати. И мада свако од нас понекад пати због љубави, она је неизбежна. Она нас окружује, увек је била и увек ће бити саставни део наших живота.

Љубав осећамо према свету, према животу, према својој земљи, једни према другима, према себи.

Многи говоре да је љубав слепа, али није. Љубав је много више од онога што на први поглед можемо видети. Љубав је прихватање нечијих мана, препознавање страхова и несигурности, уложен труд да се помогне у тешким временима. Љубав је нематеријални аспект живота и људских нагона, довољно јак да сачува човечанство од унуташњих сукоба.

Љубав није слепа. Слепа је гордост.

Љубав је замршена и сложена, па ће се неизбежно појавити збрка. Она је једина појава на свету коју не треба објашњавати, ни тражити разлоге њеног постојања.

Да не постоји љубав, свет какав познајемо не би могао да опстане.

Књига пред вама садржи 56 ученичких радова, награђених или похваљених на конкурс „Дани ћирилице 2020.“, који чини окосницу истоименог дечјег сабора. Књига је илустрована награђеним ликовним радовима.

Отварање деветнаестог Дечјег сабора „Дани ћирилице“ и свечана додела награда нису могли бити одржани 23. маја, уочи славе св. Ћирила и Методија, како је првобитно планирано, због забране окупљања, условљене ширењем вируса ковид 19. Надамо се да ће се здравствена ситуација поправити до почетка августа, када очекујемо и учеснике конкурса из дијаспоре, па да сви заједно славимо српско писмо - ћирилицу.

На конкурс Дани ћирилице, који се већ петнаест година налази у Календару републичких смотри Министарства просвете, ове године је стигло 1.089 радова, од којих је из дијаспоре 159. Релативно мали број приспелих радова, у односу на претходне године, последица је, како „кућне наставе“, тако и немогућности да се радови пошаљу редовном поштом. Потврда овој тези је чињеница да је на конкурс, углавном

електронском поштом, стигло 389 литерарних радова, што је незнатно мање у односу на претходну годину, док је иницијала и калиграфских радова било 491, везених радова 67, а лутака само 30.

Жири, у саставу др Миодраг Матицки, др Рајка Уљмански и Љиљана Симић, за литерарне и др Сузана Полић, Емил Сфера, мр Вјера Медић и Милица Марковић, за ликовне радове, је ове године радио у специфичним околностима. Радови су фотографисани, а фотографије слате електронском поштом, док су литерарни радови, углавном, само прослеђивани члановима жирија.

Жири је наградио 88 и похвалио 30 ученика.

Сви награђени и похваљени ученици ће добити дипломе, похвале и вредне књиге, купљене уз помоћ Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, или добијене од издавача, а сви учесници конкурса из дијаспоре добиће признање ЧУВАР СРПСТВА.

Сабор се одржава под покровитељством Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Општине Ковин.

Генерални спонзори Сабора су Општина Ковин и Министарство просвете, науке и технолошког развоја, а медијски РТС, ТВ „Пинк“, емисија „Жикина шареница“ и ТВ Панчево.

Најуспешним учесницима конкурса своје књиге су поклонили издавачи: Вукова задужбина, Прометеј, САНУ, Катена мунди, Академија СПЦ, Каирос Сремски Карловци,

Српска књижевна задруга, ЈРЈ Мој издавач, Службени гласник, Издаваштво РТС-а, Новости и Јасен.

Украсне кесе у којима ће награђени ученици понети своје књиге сашила је и штампала новоотворена фабрика МДС ТЕКС ДОО из Баваништа.

Током предстојећег Београдског сајма књига биће изложени најлепши ликовни радови, у простору који нам Сајам уступа без накнаде.

Почетком новембра ће се одржати завршна свечаност под називом ВЕЛИКО АЦИНО КОЛО, на којој ће учествовати више КУД-ова.

Сабор се одржава у сарадњи са КУД-ом „Аца Обрадовић“, Библиотеком „Теофило Димић“, Црквеном општином Баваниште, ОШ „Бора Радић“, Вуковом задужбином, Активом жена „Дуга“, и људима добре воље, као што су чланови жирија, који раде без накнаде.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА

ИНДЕКС

Антић Бојана.....	33	Пенезић Новак.....	14
Башовић Јана.....	15	Петковић Теодора..	51
Вељковић Лана.....	19	Петровић Лана.....	83
Голубовић Елена....	71	Петровић Теодора..	48
Грујичић Лазар.....	30	Поповић Тијана.....	26
Гурила Дениса.....	50	Похваљени рад.....	75
Дожај Марина.....	61	Радак Данијела.....	62
Дука Дејана.....	78	Радојичић Теодора..	46
Елдић Анита.....	73	Радосављевић	
Животић Емилиа.....	83	Даница.....	28
Запажени радови..	71	Рајић Исидора.....	81
Јовић Видојко.....	5	Рајковић Матеја	
Јовић Сергеј.....	11	Круз.....	85
Кечкемет Ивана.....	42	Ранђеловић Миа.....	9
Којадиновић		Резултати конкур..	89
Огњенка.....	76	Секулић Вера.....	86
Лацковић Андреа....	79	Сенић Даница.....	82
Мариновић Алекса..	84	Сенић Дафина.....	82
Микић Маша.....	37	Спасојевић	
Миливојевић		Теодора.....	22
Илија.....	18	Станковић Давид....	74
Митић Лара.....	36	Станковић Јована..	43
Митковић Филип....	44	Стевановић	
Младеновић Ива.....	10	Ангелина.....	80
Награђени радови..	9	Стефановић	
Николић Николина	75	Викториа.....	84
Обрадовић Јаков.....	40	Стефановић Нађа....	59
Огњеновић Андреј..	77	Стојанвић	
Павличевић		Александра.....	24
Наталија.....	63	Ћук Огњен.....	54
Пајкић Ива.....	67	Уљмански Рајка.....	7
Пајкић Нађа.....	17		

САДРЖАЈ

Академик Видојко Јовић: ЉУБАВ – ВЕЧИТА ТЕМА.....	5
Др Рајка Уљмански: О ЉУБАВИ.....	7
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ.....	9
Миа Ранђеловић.....	9
Ива Младеновић.....	10
Сергеј Јовић.....	11
Новак Пенезић.....	14
Јана Башовић.....	15
Нађа Пајкић.....	17
Илија Миливојевић.....	18
Лана Вељковић.....	19
Теодора Спасојевић.....	22
Александра Стојановић.....	24
Тијана Поповић.....	26
Даница Радосављевић.....	28
Лазар Грујичић.....	30
Бојана Антић.....	33
Лара Митић.....	36
Маша Микић.....	37
Јаков Обрадовић.....	40
Ивана Кечкемет.....	42
Јована Станковић.....	43
Филип Митковић.....	44
Теодора Радојичић, Александра Поповић и Најдана Ђокић.....	46

Теодора Петровић.....	48
Дениса Гурила.....	50
Теодора Петковић.....	51
Огњен Ћук.....	54
Нађа Стефановић.....	59
Марина Дожај.....	61
Данијела Радак.....	62
Наталија Павличевић.....	63
Ива Пајкић.....	67
ЗАПАЖЕНИ РАДОВИ.....	71
Елена Голубовић.....	71
Анита Елдић.....	73
Давид Станковић.....	74
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ ДЕЦЕ ИЗ	
ЗАГРАНИЧЈА И РАСЕЈАЊА.....	75
Николина Николић.....	75
Огњенка Којадиновић.....	76
Андреј Огњеновић.....	77
Дејана Дука.....	78
Андреа Лацковић.....	79
Ангелина Стевановић.....	80
Исидора Рајић.....	81
Даница Сенић.....	82
Дафина Сенић.....	82
Лана Петровић.....	83
Емилиа Животић.....	83
Викторија Стефановић.....	84
Алекса Мариновић.....	84
Матеја Рајковић Круз.....	85
Вера Секулић: ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ 2020.....	86
РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА.....	89
ИНДЕКС.....	96

ДАРОДАВЦИ

Вукова задужбина, Београд
Прометеј, Нови Сад,
Српска академија наука и уметности
Катена мунди, Београд
Академија СПЦ, Београд
Каирос, Сремски Карловци,
Српска књижевна задруга, Београд
ЈРЈ Мој издавач, Земун
Службени гласник, Београд
Издаваштво РТС-а, Београд
Новости, Београд
Јасен, Београд и
МДС ТЕКС ДОО, Баваниште

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

821.163.41-93-1(082.2)
821.163.41-93-32(082.2)

ДАНИ ћирилице (19 ; 2020 ; Баваниште)

Зборник децјих радова : тема "Љубав" / Дани
ћирилице, Баваниште, 2020. ; [уредници Вера
Секулић, Милица Живковић ; фотографије Дејан
Симијонових]. - Баваниште : Дани ћирилице,
2020 (Баваниште : Графос). - 100 стр. ; 20 cm

Тираж 3.000.

ISBN 978-86-917201-8-6

COBISS.SR-ID 17343753